

Скривена историја четрдесетог стиха — двадесет четири.

Језекиљ број пет

Jeff Pippenger

2026-08-10

У одломку из књиге Сведочанства, пети том, који већ неколико чланака разматрамо, обавештени смо о виђењу храма датом Језекиљу, Исаји и Јовану:

„Ове поуке су за нашу корист. Потребно је да своју веру ослоним на Бога, јер је непосредно пред нама време које ће окушати људске душе. Христос је, на Маслинској гори, изнео страшне судове који су требали да претходе Његовом другом доласку: ‘И чућете ратове и гласове о ратовима.’ ‘Јер ће устати народ на народ, и царство на царство; и биће глади, и помора, и земљотреса по разним местима. А све је то почетак страдања.’ Иако су се ова пророчанства делимично испунила приликом разорења Јерусалима, она се још непосредније односе на последње дане.“

Девети ав

Тиша Б’ Ав, што на хебрејском значи „девети дан месеца Ава“, јеврејски је дан којим се обележава разорење и Првог храма од стране Вавилонаца 586. године пре н. е. и Другог храма од стране Тита 70. године. Оба разорења догодила су се на исти календарски датум — деветог дана хебрејског месеца Ава (који обично пада у јулу или августу по грегоријанском календару). Када сестра Вајт доводи у везу разорење Јерусалима са „временом које ће кушати душе људске“ у последњим данима, она указује на два разорења која оба предочавају ускоро долазећи закон о недељи.

Шеснаести стих једанаестог поглавља Данила представља тај недељни закон и одговара четрдесет првом стиху. У Језекиљу се разорење Јерусалима користи да прикаже раздвајање мудрих и лудих девојака при доношењу недељног закона. Језекиљ је био заробљеник у Вавилону када је чудесно био пренет у Јерусалим да посматра управо то раздвајање у осмом до једанаестом поглављу.

И догоди се шесте године, шестога месеца, петога дана у месецу, док сеђах у својој кући, а старешине Јудине сеђаху преда мном, да се онде спусти на ме рука Господа Бога. Тада погледах, и гле, обличје као појава огња: од појаве бедара његових наниже огањ, а од бедара његових навише као појава светлости, као боја ћилибара. И пружи обличје руке, и узме ме за прамен косе на глави мојој; и дух ме подиже између земље и неба, и одведе ме у виђењима Божјим у Јерусалим, на врата унутрашњих врата која гледају ка северу, где беше седиште лика љубоморе, који изазива на љубомору. Језекиљ 8:1–3.

Четири поглавља, од осмог до једанаестог, представљају опис раздвајања, а сестра Вајт, коментаришући девето поглавље Језекиљево, указује не само на то да је то исто запечаћење

као у седмом поглављу Откривења, него и да Јерусалим представља лаодикијску Цркву адвентиста седмог дана у последњим данима.

„Они који не осећају жалост због сопственог духовног опадања, нити тугују због греха других, остаће без Божјег печата. Господ овлашћује Своје веснике, људе са оруђем за покољ у рукама: ‘Идите за њим кроз град, и бијте; нека око ваше не жали, нити имајте милости: побијте сасвим старо и младо, и девојке, и малу децу, и жене; али не приступајте ниједноме човеку на коме је знак; и почните од Мојега светилишта. Тада почеше од старешина који беху пред домом.’“

„Овде видимо да је црква — Господње светилиште — била прва која је осетила удар гнева Божјег. Стари људи, они којима је Бог дао велику светлост и који су стајали као чувари духовних интереса народа, изневерили су поверено им поверење. Заузели су став да не треба очекивати чуда и изразито показивање Божје силе као у ранијим данима. Времена су се променила. Ове речи учвршћују њихово неверовање, и они говоре: Господ неће учинити добро, нити ће учинити зло. Превише је милостив да би походио свој народ судом. Тако је: ‘Мир и сигурност’ повик људи који више никада неће подићи свој глас као трубу да покажу Божјем народу њихове преступе и дому Јаковљевом њихове грехе. Ти неми пси који не хтедоше лајати јесу они који осећају праведну освету увређеног Бога. Људи, девојке и мала деца сви заједно пропадају.

„Гадости због којих су верни уздисали и плакали биле су све оно што се могло разабрати коначним очима, али далеко најгори греси, они који су изазивали љубомору чистог и светог Бога, остали су неоткривени. Велики Испитивач срца зна сваки грех почињен у тајности од стране оних који творе безакоње. Те особе долазе до тога да се осећају сигурно у својим обманама и, због Његовог дуготрпљења, говоре да Господ не види, а затим поступају као да је Он напустио земљу. Али Он ће разоткрити њихово лицемерје и отвориће пред другима оне грехе које су тако пажљиво скривали.“

„Никаква надмоћ по чину, достојанству или световној мудрости, никакво место у светој служби, неће сачувати људе од жртвовања начела када буду препуштени својим сопственим преварним срцима. Они који су сматрани достојнима и праведнима показују се као коловође у отпадништву и као примери равнодушности и злоупотребе Божјих милости. Њихов зли пут Он више неће трпети, и у своме гневу поступа с њима без милости.“

„Господ се нерадо повлачи својом присутношћу од оних који су били благословени великом светлошћу и који су осетили силу речи док су служили другима. Некада су били Његове верне слуге, удостојене Његове присутности и вођства; али су се одвратили од Њега и друге повели у заблуду, те су стога дошли под божанско негодовање.“
Testimonies, volume 5, 211, 212.

Цела књига Језекиљева постављена је у оквир разорења Јерусалима. У Језекиљевом сведочанству посебно је означена опсада Навуходоносорова, која је трајала годину и по дана, али се „непосреднија примена“ Исусовог упозорења у Матеју двадесет четвртој односи на последње дане. У Језекиљу се та линија истине налази у двадесет четвртој глави.

15. јануар 588. пре Христа

Опет, девете године, десетог месеца, десетог дана у месецу, дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, запиши себи име овога дана, баш овога истог дана: цар Вавилонски пође на Јерусалим баш овога истог дана. Језекиљ 24:1, 2.

На овај датум, који је такође утврђен и другим библијским сведочанствима, отпочела је опсада у трајању од осамнаест месеци. Реч Господња која је дошла Језекиљу на тај датум састојала се од приче о крвавом граду, приказане кључалим лонцем, за којом следи велики огањ. Прича јасно представља суд над Јерусалимом, а у истом поглављу за њом следи и то да је Језекиљева жена положена у гроб услед изненадног удара, као знак да је отпочела опсада која ће на крају уништити светињу.

И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, ево, узимам од тебе милину очију твојих једним ударцем; али не тугуј и не плачи, нити нека сузе твоје теку. Уздржи се од ридања, не чини жалост за мртвим, свежи убрус свој на главу и обуј обућу на ноге своје, и не покривај усне своје, и не једи хлеба од људи. И говорих народу ујутру; а увече умре жена моја; и учиних ујутру како ми беше заповеђено. Језекиљ 24:15–18.

Тада су људи око Језекиља питали за значење приче у причи и смрти његове жене.

И народ ми рече: Нећеш ли нам казати шта нам значе те ствари што то чиниш? Тада им одговорих: Реч Господња дође ми говорећи: Реци дому Израиљеу: Овако вели Господ Господ: Ево, оскврнићу своје светилиште, понос ваше силе, милину очију ваших и оно што жали душа ваша; и синови ваши и кћери ваше, које сте оставили, пашће од мача. Језекиљ 24:19–21.

И Језекиљева жена и светиња у овом одломку означене су као „милина твојих очију“. Библијски историчари утврђују да је опсада трајала осамнаест месеци, док су опсаде Цестија и Тита трајале четири године, од 66. до 70. године. Тачно рачунање времена од прве Цестијево опсаде до разорења износи три и по године, али када се примени „инклузивно рачунање“, које је у Библији најчешће примењиван начин рачунања, то износи четири године. Сазнање да су оба начина рачунања ваљана омогућава нам да сагледамо и три и по године од Цестија до Тита, као и четири године.

Имамо два сведока о недељном закону у два разорења Јерусалима, и појединости обеју историја треба применити на ускоро долазећи недељни закон — где ће Лаодикија бити избљувана из уста Господњих. Почетак опсаде Навуходоносора обележен је смрћу Језекиљеве жене. При њеној смрти, Језекиљу је било заповеђено да не тугује јавно, јер је он био знак Јудејаца који су одвођени у ропство.

Почетак четворогодишњег раздобља од 66. до 70. године обележен је знаком гнусобе опустошења, који је био знак хришћанима у Јерусалиму да беже.

Када, дакле, угледате гадост опустошења, о којој говори Данило пророк, где стоји на светом месту, (ко чита, нека разуме:) Тада нека они који буду у Јудеји беже у горе. Матеј 24:15,16.

Две опсаде које се јасно подударају једна с другом, и обе опсаде садрже „знак“ на почетку опсаде. Када Језекиљ објашњава шта је значила смрт његове жене и изостанак жалости с његове стране, он је објаснио, а затим забележио:

Тако вам је Језекиљ знак: како је он учинио, тако ћете и ви чинити; и кад ово дође, знаћете да сам ја Господ Бог. Језекиљ 24:24.

Знак смрти Језекиљеве жене био је обележје скорог разорења Јерусалима и храма и потоњег ропства у Вавилону. Знак гадости пустоши, о којој је говорио Данило, био је упозорење да се избегне разорење, али обе опсаде имају знак на почетку.

Биће пророчке опсаде пре скорог доношења недељног закона, а смрт Језекиљеве жене јесте симбол да је лаодикијска Црква адвентиста седмог дана у потпуности заобиђена; док је Језекиљ симбол сто четрдесет и четири хиљаде, и симбол заставе која се подиже на почетку опсаде. Језекиљ је застава сто четрдесет и четири хиљаде на почетку опсаде Вавилона, а знак гнусобе пустоши на почетку јесте „знак“ Рима. Један знак говори о унутрашњем упозорењу, а други о спољашњем упозорењу. Несумњиво је постојало упозорење хришћанима године 66, али знак упозорења био је Рим. Знак у уништењу Вавилона била је Језекиљева жена. Рим је класа која прима жиг звери, а Језекиљ знак оних који примају печат Божји.

Два завршна раздобља

Прва опсада трајала је осамнаест месеци, а друга опсада трајала је четири године. Обе опсаде налазе своје „непосредније“ испуњење у последњим данима, и обе су опсаде непосредно повезане с пророчанством о триста деведесет и једној години и петнаест дана, које се налази у Откривењу 9,15.

Почетак пет месеци из Откривења девет, десети стих, обухватао је историју која означава период од тридесет осам година, који кулминира четворогодишњом опсадом, која је повезана са бројем тридесет осам, и указала је на уздизање ислама. Та четворогодишња опсада налази свој пандан у историји која је отпочела када се окончало сто педесет година (пет месеци) и када је отпочело триста деведесет и једна година и петнаест дана. То је почело 27. јула 1449. године и четири године касније ислам је довео до опсаде Цариграда у трајању од педесет пет дана, која се окончала 29. маја 1453. године.

Када се временско пророчанство које је отпочело 27. јула 1449. окончало 11. августа 1844, четири године покрета првог и другог анђела од 1840. до 1844. ускладиле су се са четворогодишњом опсадом од 1333. до 1337, као и са четворогодишњим раздобљем од 1449. до 1453. Та три сведока, који су сви непосредно део исте пророчке линије, представљају симболично четворогодишње раздобље у коме се покрет првог и другог анђела од 1840. до 1844. понавља у историји покрета трећег анђела. Та три сведока предображавају четворогодишњу опсаду у историји сто четрдесет и четири хиљаде. То четворогодишње раздобље такође је приказано опсадама Јерусалима 66. и 70. године.

Почетак четворогодишње опсаде под Цестијем 66. године, а затим њен завршетак под Титом 70. године, образује алфа-симбол и омега-симбол за раздобље од четири године. То исто раздобље је такође представљено као три и по године, што се, заузврат, подудара са три и по пророчке године током којих је папски Рим погазио светилиште.

А трем који је споља од храма изостави, и не мери га; јер је дат незнабошцима; и свети град газиће ногама четрдесет и два месеца. И даћу мојим двама сведоцима, и прорицаће хиљаду двеста и шездесет дана, обучени у кострет. Откривење 11: 2, 3.

И пашће од оштрице мача, и биће одведени у ропство по свим народима; и Јерусалим ће газити незнабошци док се не испуне времена незнабожаца. Лука 21:24.

Неопходно је приметити да примењујем и „инклузивно“ и „ексклузивно“ рачунање на раздобље представљено алфа-симболом Цестија до омега-симбола Тита. То показује да су у једној историји представљене две примене времена. Овим библијским начелом већ смо се бавили када смо разматрали (пре много чланака) време између Исусове посете Кесарији Филиповој (Панијуму) и Његовог одласка на Гору Преображења. Два библијска писца бележе шест дана, а један осам дана.

И после шест дана Исус узео Петра, Јакова и Јована, брата његовог, и изведе их на високу гору. Матеј 17:1.

И после шест дана Исус узео са собом Петра, и Јакова, и Јована, и изведе их саме на високу гору; и преобрази се пред њима. Марко 9:2.

И догоди се, око осам дана после ових речи, да узео Петра и Јована и Јакова, и изиђе на гору да се помоли. Лука 9:28.

Разорење Јерусалима има „непосреднију“ примену на последње дане, а то разорење има два сведока, представљена Вавилоном и Римом. Та два сведока су у сагласју један с другим, али пружају различите и суштинске пророчке одлике како би појачали истину. Опсада од стране Рима (66. до 70.) трајала је четири године, што такође представља три и по године. Те три и по године повезују се са гажењем светилишта и војске, извршеним и паганизмом и папством. Гажење од стране папства трајало је три и по симболичке године, као што је то било предобликовано дословне три и по године у опсади од стране Рима.

Та четворогодишња опсада такође је повезана са четворогодишњим раздобљима која су везана за пророчку линију која означава уздизање ислама, а потом и уздизање покрета и првог и другог, а затим и трећег анђела. Од Цестија до Тита укршта се са точком папског Рима, а такође и са точком ислама. Точак Рима и три и по године Цестија и Тита укрштају се са папским Римом и његове три и по симболичке године, чиме се тако препознају два ентитета паганског и папског Рима. Точак ислама повезан је истом историјом, схваћеном као четири године, али, као и са точком Рима у тој историји, ислам је повезан са другом силом подложном тој ислама — а то је адвентизам. Раздобље од три и по године представља Рим у обе његове фазе, а четворогодишње раздобље представља ислам и адвентизам. Пагански и папски Рим не могу се пророчки раздвојити, нити се могу

раздвојити ислам и адвентизам.

Ово пророчки захтева да, када разматрамо опсаду Вавилона, у илустрацији осамнаестомесечне опсаде треба да се виде два разумевања времена. Два представљања времена у опсади коју је донео Рим пророчки захтевају два представљања времена у опсади коју је донео Навуходоносор. Навуходоносорова опсада од осамнаест месеци такође се може разумети као симбол једне и по године. Осамнаест месеци је једна и по година, а једна и по може се изразити као 1,5 година. Навуходоносорова опсада била је и осамнаест месеци и једна цела и пет десетих (1,5) година.

Осамнаест месеци односи се на силу која је требало да погази Јерусалим, а 1,5 година односи се на ислам. Пророчки точак рачунања који идентификује осамнаест месеци идентификује Вавилон, а други пророчки точак рачунања идентификује ислам. Још увек нисмо изнели објашњење како долазимо до примене 1,5 година у вези с исламом, али треба запазити да су два временска рачунања у разорењу које је донео Рим повезана с пророчким точком Рима (и паганског и папског), а друго рачунање повезано је с пророчким точком ислама. Ове одлике налазе се и у алфа и у омега разорењима Јерусалима.

Четворогодишња опсада Јерусалима под Цестијем и Титом представља завршетак једне пророчке линије која је започела тридесетосмогодишњим раздобљем и окончала се четворогодишњом опсадом која симболизује уздицање ислама, а завршно четворогодишње раздобље у тој истој линији представља уздицање заставе сто четрдесет и четири хиљаде.

Наставићемо са овим стварима у следећем чланку.